

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2219/2015
20.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Б.П., чији је пуномоћник мајка С.П., обоје из Н.Б., против туженог Д.Б. из Б., чији је пуномоћник адвокат С.С. из Б., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 283/15 од 18.06.2015. године, у седници одржаној 20.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 283/15 од 18.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 4480/13 од 06.03.2015. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање тужиоца плаћа месечно 8.000,00 динара сваког 01. до 05. у месецу од 30.12.2011. године па убудуће, док за то постоје законски услови, док се ова одлука не промени, с тим што је доспеле неплаћене рате дужан да исплати одједном у року од 15 дана од пријема писменог отправака пресуде (став 1). Делимично је одбијен тужбени захтев за разлику од досуђеног до траженог износа издржавања од 18.000,00 динара месечно (став 2). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став 3).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 283/15 од 18.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је наведена првостепена пресуда (у ставовима првом и трећем изреке).

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом туженог не указује се одређено на битне повреде због којих би се овим ванредним правним леком могла побијати правноснажна пресуда у смислу члана 407. став 1. тачка 2), 3) и 5) ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је једно од троје деце из брака његове мајке С.П. и туженог, који је разведен правноснажном пресудом 24.05.2012. године. Истом пресудом тужени је обавезан да плаћа издржавање за малолетну ћерку К., тужиочеву сестру, у месечном износу од 8.000,00 динара. Посебном правноснажном пресудом од 29.09.2011. године, тужени је обавезан да на име издржавања пунолетног сина Б.Б., плаћа месечно 10.000,00 динара. Тужилац Б. је 20.08.2013. године променио презиме из Б. у П. Рођен је ... године и у време пресуђења је пунолетно лице старости 21 годину. Школске 2012/2013 године уписао је прву годину Високе школе струковних студија за информационе и комуникационе технологије у статусу самофинансирајућег студента. Редовно је полагао испите Школске 2013/2014 године испунио је услов за упис у листу студената који се финансирају из буџета. У току парнице положио је све испите са друге године и још три испита са треће године студија. Живи са мајком, братом и сестром у стану стеченом у браку родитеља. Тужиочева мајка је запослена у Т.С. са месечном зарадом од око 68.957,00 динара. Опште трошкове домаћинства (20.000,00 динара) као и све трошкове издржавања сноси тужиочева мајка. С обзиром да студира, тужилац повремено преко омладинске задруге доприноси свом издржавању. Укупни трошкови за његово издржавање на месечном нивоу износе око 24.300,00 динара, што одговара минималној суми издржавања из члана 160. став 4. Породичног закона.

Тужени је рођен ... године. По занимању је возач. Радни однос у Н. АД Н. С., му је престао на основу споразума од 05.06.2010. године уз исплату отпремнине од 1.500.000,00 динара. Од тог износа 300.000,00 динара тужени је дао својој деци. Станује у родитељском стану са мајком, која прима месечну пензију од 30.000,00 динара и сноси трошкове комуналија и одржавања домаћинства. Тужени повременим радом од највише 10 дана месечно обавља лакше физичке послове и на тај начин остварује зараду. Власник је њиве V класе, површине 4,143 м², на подручју Општине Ч., али од те имовине не приходује, јер је не обрађује, нити издаје у закуп.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, судови су закључили да су испуњени услови из члана 155. став 2. у вези члана 73, 160, 161, 162. и 164. Породичног закона за обавезивање туженог да плаћа свој допринос за издржавање тужиоца као пунолетног детета на редовном школовању у месечном износу од 8.000,00 динара. У преосталом делу су захтев одбили имајући у виду незапосленост туженог, његове сопствене потребе и обавезу издржавања малолетне ћерке.

Неосновани су разлози и наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Своју одлуку о основу и висини обавезе туженог да доприноси издржавању тужиоца као пунолетног детета на школовању нижестепени судови су образложили довољним и ваљаним разлозима, које прихвата и Врховни касациони суд.

Приликом одлучивања о захтеву тужиоца за издржавање према оцу који у томе добровољно не учествује, нижестепени судови су имали у виду све околности случаја и правилно оценили животни и материјални положај туженог. Имајући у виду животну доб, квалификацију и радно искуство туженог, који омогућавају запослење, као и чињенице да он фактичким радом приватно остварује зараду, да не сноси трошкове становања а делом своје издржавање остварује у домаћинству мајке, њеном новчаном помоћи, правилна је оцена да плаћање досуђеног новчаног износа за тужиочево издржавање не угрожава његову сопствену егзистенцију. Утолико пре што тужени није пружио доказе да је потпуно или делимично неспособан за рад односно да му је утврђен одређен степен инвалидитета, па ни да је у том погледу покренут одговарајући поступак.

На његов материјални положај свакако има значај чињеница да се његов старији син, а тужиочев брат Б.Б. запослио, чиме је испуњен основ за престанак обавезе у погледу његовог издржавања. Смисао одредаба члана 155. Породичног закона које се односе на издржавање пунолетног детета је да су родитељи у обавези да се старају о школовању и стручном усавршавању своје пунолетне деце у мери у којој им, по редовном току ствари, омогућавају животне и материјалне могућности. При томе нису дужни да се одричу свог сопственог егзистенцијалног минимума. У конкретном случају не постоје околности које би могле довести до закључивања да је та граница пређена и да је егзистенција туженог угрожена. Основне и неопходне животне потребе тужени остварује у домаћинству своје мајке а и сам зарадом од повремениг рада. Осим сопственог издржавања има још законску а пресудом утврђену обавезу издржавања малолетне ћерке (од 8.000,00 динара месечно). Ова обавеза је приоритетна јер се ради о малолетном детету. Тужени је у могућности да плаћа досуђени допринос за издржавање тужиоца као пунолетног детета. Ни наводима у току парнице али ни садржином своје ревизије, тужени не доводи у сумњу закључак судова да је досуђени допринос за издржавање тужиоца у границама његових могућности као родитеља. Прихватајући такво резонавање нижестепених судова и Врховни касациони суд оцењује да одлука о тужиочевом издржавању не представља очигледну неправду за туженог као родитеља и дужника издржавања. Друкчије закључивање водило би ослобађању туженог родитељске обавезе и представљало неправду према тужиоцу као пунолетном детету које редовно и ревносно испуњава школске обавезе и повременим радним ангажовањем обезбеђује средства за издржавање, у ситуацији када је временски близак завршетак његовог школовања.

Претежни део навода туженог у ревизији односи се посредно или непосредно на чињенично стање које он сматра битним а које, по његовом мишљењу, није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Ти наводи ревизије којима

се указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање. Чињенични наводи туженог не доводе у сумњу правилност примењеног материјалног права садржаног одредбама Породичног закона. Осим тога, чињеница од значаја за пресуђење и докази за утврђење тих чињеница у спору за издржавање морају бити истакнути до закључења расправе а најкасније и под условима из члана 372. став 1. ЗПП у жалби.

Како је одлука о одређивању и висини досуђеног издржавања подложна променама у погледу трајања односно престанка издржавања или смањења односно повећања досуђеног износа у смислу одредаба члана 164. и 167. Породичног закона, све значајне околности од којих зависи одлука о издржавању могу се истаћи само до пресуђења, или бити значајне за доношење нове и друкчије одлуке у будућности.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози на које суд пази по службеној дужности, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**